

«L'home és un ésser constitucionalment ordenat a transcendir-se ell mateix; és un ésser projectat cap a Déu i ordenat essencialment a Déu. Si neguem aquesta primera relació fonamental, no serà el misteri lluminós de Déu que es fa home (*el misteri de Nadal*) la festa de la joia i de la pau per a la nostra vida, sinó que el misteri tenebrós de l'home que es fa Déu, serà el tràgic drama amenaçador i potencial carregat d'innombrables ruïnes». (Pau VI).

El Nadal de guerra

(Històric)

Era el tercer Nadal que la guerra fratricida ensanguinava les terres d'Hispania, i també era el tercer Nadal que la maltempada havia deixat el nostre poble i tant d'altres, sense ministres del Senyor, i els temples, amb els altars cremats i les imatges destrocades convertides en magatzems i garrafes. Els campanars eren orfes de les campanes que abans cridaven els fidels al recer del temple per lloar Déu i pregar per la pau del món, perquè havien estat arrencades per for canons per a la guerra! Una guerra que cada dia s'acotava a casa nostra, amb un ressó feréstec de tempesta, perbocal damunt dels pobles, més o menys apartats dels fronts, un silu de voltes, dones i infants, que la por de la guerra, havia fet abandonar llurs costres, buscant protecció en l'insegur xopluc dels arbres o al ras, sota els estels. Quina tristesa! I, amb tot això, en algun indret, els àngels estaven escampant pel món un «Glòria Déu en les altures i PAU a la terra als homes de bona voluntat» que aquí resultava tot un sarcasme, perquè entre germans veritaders, ens estavem matant.

Aquell Nadal—si bé recordo—era fret i plujós. La gent del poble, poc sortia de casa si no era per procurar-se una mica de minestra, que rarament s'obtenia si no era amb intercanvi amb els soldats d'abastament d'algun batalló amb serveis auxiliars radicats al poble, en un trasbals frenètic del front a la rereguarda i de la rereguarda al front. Els homes—ja de certa

edat, doncs els joves o bé eren el front o estaven amagats—al fer-se fosc es reclouen en la intimitat de la llar, on es suspirava perquè aquell Nadal fos el darrer de la guerra.

Si el Nadal és la gran festa dels cristians, en aquelles llars que encara es mantenien vius el batoc de la fe amb quins bona voluntat no es pregeria aquell dia, perquè la pau vingués ben aviat per a tothom!

Els carrers del poble s'havien enfosquit molt aviat, i com sigui que no hi havia llum elèctrica, i que per altra part i havia unes ordres molt severes perquè el poble es mantingués a les focs, ni un fet de llum es filtrava per cap seccleta. La poca gent civil que transitava pels carrers ho feia sense torbar-se i amb una segarrifança de peüre entre corn i pell. No obstant, en una certa casa ben cèntrica del poble, s'hi havia anat aplegant unes quantes noies i un parell de joves, que en circumstàncies ben especials es trobaven al poble. Tothom havia anat prenent cadira al voltant de la taula del menjador, i al bell mig d'aquesta hi havia un petit bressol amb la imatge del Nen Jesús. El silenci del carrer era absolut i la fosca ben espessa, solament de tant en quant es sentien els cops acompassats de les potjades dels sentinelles que vigilaven la carretera. La porta de la casa era tancada i barrada, amb tota expressió del mot. Un petit bellugadís llur de bencins—una ampolla amb un tap ferdat i un ble—foia el llum suficient perquè es veguessin les cares en penombra. S'havia resat el Rosari i algú recità unes poesies nadalenques: es cantaren e menys de mitja veu algunes cançons de Nadal, i entre cant i recitat, es recordaren als amics que en un o altre front estaven passant aquell Nadal, i tampoc podia faltar la pietosa recordança pels que ja no veurien més—tot suspirant perquè acabés ben aviat aquell llegell—.

De sobte, uns trucs secs a la porta, deixaren a tothom esglaiat. En un instant desesperagué la imatge de l'Infant Jesús de damunt la taula, i al revolir-se els trucs, potser una mica més apremiant, l'amo de la casa obrí uns centímetres el full de la porta, i imagi-

neu-vos l'esglai al veure que el qui trucava era un soldat, qui, immediatament, empenyó la porta, es precipità dintre la casa.

Quan es teagué el tabardo, la sorpresa fou general, doncs es tractava d'un amic, que cada any per Nadal es reunia amb la colla per cantar cançons i recitar poesies, i aquell any no havia volgut faltar a la cita i s'havia escapat del seu destí militar en el sector de Montblanc, per commemorar el Nadal entre les amistats del poble, com tenia per costum, en aquells anys de guerra.

La serenitat havia tornat a tothom i el Nen Jesús presidi de nou, en el lloc d'honor, la reunió, i amb més ànim que abans, brotaren belles cançons, es recitaren noves poesies i es contàren algunes anècdotes, especulant-se amb confiança sobre l'acabament de la guerra...

Entretant, el mapa de la nostra terra continuava tenyint-se de sang fraternal, mentre els homes feien el sord als àngels que s'esgargamellaven cantant: PAU ALS HOMES DE BONA VOLUNTAT!

G. C. P.

L'Assemblea Parroquial

El dia 15 va celebrar-se l'anunciada assemblea. En relació a l'anterior assemblea augmentà el nombre dels assistents que continua encara molt migrat. No obstant l'ambient denotà un optimisme i un diàleg molt interessant que prometen una cooperació en el treball comunitari i una extensió paulatina, però ferma.

Es presentaren els nous Responsables, EN NEMESI PASCUAL VIDAL, elegit pels grups de joves i noies, i EN JOAN COLL RAVENTOS, representant de les As-

sociacions. L'Assemblea reelegí per Administrador General al Sr. RICARD MESSIA PACHECO.

L'enhorabona als que entren, gràcies als que surten i als que continuen i una felicitació també a l'Assemblea per l'interès i responsabilitat amb que's manifestà i per les suggerències molt oportunament indicades.

Joventut

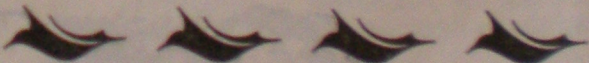
Donem ressenya de les activitats que van a desenrotllar-se esperant notificar pròximament una crònica més detallada.

GRUP CATEQUESIS: Acció Nadal.

GRUP ESCOLTA: Pessebre de Joventut a la Plaça Marcer.

Campionat Deportiu de futbol infantil.

GRUP ESCENIC: Representació teatral el dia de Reis.

Nadala

*Beflem, oh ciutat joiosa!
La poncella més formosa
ha esclafat en ton verger:
L'Infant dolç de l'Establia
entre els braços de Maria
n'és d'amor florit roser.*

R. G.